
Contenido del primer número

Sobre la Asociación de Hispanistas

LA MOVIDA MADRILEÑA

Los secretos

Alaska

ENTREVISTA con Božidar Maljković

TEMA DEL MES – Argentina

Argentina u Beogradu

Datos generales sobre la República Argentina

Argentina vista por Tamara Bukumirovic

El Tango

Las Murgas – argentinske lumperajke

Predeli Argentine

El ceibo – flor nacional argentina

CULTURA

CINE

Sirotište

Belen Rueda

Kusturičin film o Maradoni

MÚSICA

¡España con el baile chiqui chiqui – Chiqui a la Eurovisión!

Rumba ke tumba

LITERATURA

Prvo nebo Kortasara (Ksenija Nikcevic)

TRABAJOS E INVESTIGACIONES

Dalijevi kaprici

TRADUCCIONES

Juan José Millás – Un curioso intercambio

Filip David – Skazka o mesečevim kočijama

DUDAS LINGÜÍSTICAS

FRASES BIEN HECHAS *Dormir como un lirón*

LOS ESTUDIANTES PREGUNTAN

SOBRE LA ASOCIACIÓN DE HISPANISTAS

Darko Miletić y colaboradores – Belgrado – abril de 2008

Pre nešto više od mesec dana počelo je sa radom Društvo hispanista. Ciljevi Društva su brojni, a najvažniji su promovisanje španskog jezika i hispanskih književnosti, kao i poboljšanje kvaliteta studija i nastave u državnim i privatnim institucijama. Društvo dela kroz nekoliko sekcija koje su otpočele s radom odmah po donošenju osnivačkog akta. U radu su se naročito istakle Kulturno-informativna, Prevodilačka, Novinarska sekcija, kao i Teatro Dislocado koje je nedavno proslavilo godinu dana postojanja. Valja pomenuti i Skriptoteku, koja će studentima olakšati pripremanje ispita, a više informacija možete dobiti na sajtu Društva www.drustvohispanista.com.

Cilj Kulturno-informativne sekcije jeste promovisanje hispanistike u našoj zemlji, prvenstveno kroz organizovanje raznih kulturnih dešavanja. Članovi sekcije se takođe bave i objavljivanjem novina iz sveta hispanske kulture kako u našoj zemlji tako i u svetu.

Prvi u nizu organizovanih događaja bilo je *Veče Argentine*, održano 30. marta u café baru "Stenište". Gosti večeri mogli su da uživaju u argentinskoj poeziji, muzici i naravno tangu, koji su vrlo strastveno otplesali članovi plesnog kluba "Aurora" i bar nakratko dočarali autentičnost zadimljenih argentinskih barova. Neki su po prvi put imali priliku da probaju čaj mate, zahvaljujući prijatelju knjižari-čajdžinici "Apropo". O uspehu večeri svedoči i propraćenost od strane nekoliko medijskih kuća.

Članovi sekcije vredno nastavljaju sa radom i planiraju da u skorijoj budućnosti organizuju tribinu posvećenu Huliju Kortasaru, poznatom argentinskom piscu, kao i još jedno muzičko-književno veče krajem maja.

Sekcija poziva sve zainteresovane da se pridruže, nauče nešto novo, zabave se i ujedno pomognu u daljem radu!

Prevodilačka sekcija je počela sa radom sredinom ferbruara 2008. godine i broji oko trideset članova i to su uglavnom studenti i apsolvanti španskog jezika kao i oni koji su završili studije hispanistike na Filološkom fakultetu u Beogradu. Sve njih je okupila želja za usavršavanjem jezika i prevodilačke tehnike kako bi se po završetku studija možda i profesionalno bavili prevodjenjem. Radom u sekciji oni dobijaju priliku da objave svoje prevode u okviru našeg časopisa. Svojim radom i zalaganjem ovi mladi ljudi uspešno su prevodili tekstove različite vrste i forme. Najviše su prevodeni španski i srpski savremeni pisci i kolumnisti koji su ovdašnjoj publici i samim studentima manje poznati (Juan José Millás, Almudena Grandes, Maruja Torres, Carmen Posadas, Filip David). Nismo zaboravili ni velike španske pisce (Gustavo Adolfo Bécquer, *Leyendas- Los ojos verdes*). Bavili smo se i prevodjenjem književnih kritika, novinskih članaka, administrativnih tekstova i formulara. Radili smo na proširivanju vokabulara analizirajući jezički korpus vezan za određenu temu. Govorilo se o pravilnom pisanju biografije po principima Saveta Evrope. Osim toga, naša sekcija je bila zadužena za prevodjenje članaka iz oblasti kulture za potrebe časopisa Društva Hispanista.

U vidu promocije španskog jezika i njegovog uvođenja u osnovne i srednje škole počela je sa radom Školica španskog jezika u osnovnoj školi "Mihajlo Petrović Alas". Nastava je predviđena za osnovce od 1. do 4. razreda, a drže je diplomirani studenti ili absolventi Filološkog fakulteta. Oni se trude da uz pomoć šarenih knjižica i zanimljivih radionica, približe najmlađima španski jezik i kulturu. Rad sa decom, iako zanimljiv, zahteva puno kreativnosti, strpljenja i pažnje tako da naše kolege nisu imale nimalo lak zadatak. Ipak, njihov trud se isplatio. Oduševljenost i zainteresovanost sve većeg broja mališana dovela je do toga da se saradnja koja je trebalo da traje mesec dana produži do kraja školske godine. Veliku podršku pružila je i uprava škole koja će se zalagati da se španski od sledeće godine uvede u redovnu nastavu. Takođe treba pomenuti da je podršku pružio i Zavod za udžbenike i nastavna sredstva, obezbedivši knjige potrebne za nastavu. Nadamo se da će ova volenterska akcija uticati i na Ministarstvo prosvete i da će se u budućnosti španski jezik učiti u sklopu redovne nastave u sve većem broju školskih ustanova.

LA MOVIDA MADRILEÑA

Danilo Drašković – Belgrado – marzo de 2008

La libertad, en sus variaciones, desviaciones, privaciones, siempre ha sido la gran meta de la añoranza humana. Su carencia, durante todo el transcurso del tiempo, representaba el tema de la mayoría de disputas, sean ellas bélicas, filosóficas o, sin embargo, amorosas. Cada vez privada de ella, la humanidad emprendía algún tipo de combate. No obstante, a lo largo de la historia había circunstancias en las que cualquier tipo de, digamos, batalla resultaba ser insensata, ya que no existía ni el más ínfimo presagio de liberación, sólo de muerte.

En dichos casos ocurre lo siguiente: supresión. Los dañados por ella pierden sus deseos, les parecen inalcanzables y se resignan a llevar una vida impuesta por alguien, por una fuerza suprema.

Así era el estado de ánimo general en la España franquista. Luego, con la llegada de Juan Carlos I, los españoles tuvieron que enfrentarse a otro *obstáculo*, es decir, a la libertad de actos, de pensamiento, de deseos, de vida; un enorme océano olvidado, en el que perderse a la deriva y explorar estaba a su alcance.

De este modo, como respuesta a la represión general que el país padeció en la época del Caudillo, nació la *Movida madrileña*.

Creada en el pleno seno capitalino, la movida es la respuesta de diferentes grupos culturales a la España que se salía de una dictadura archiconocida y que necesitaba un nuevo aire. La noche madrileña fue muy activa no sólo por las salidas nocturnas de los jóvenes, sino a causa de un interés inusual en llamada cultura alternativa, las drogas, underground o la contracultura. Estuvo también bajo el amparo político, mayoritariamente socialista, entre los que destacaría el propio alcalde de Madrid, Enrique Tierno Galván.

Podríamos decir que el protagonista de la movida era la revista "La luna", cuyo contenido causaba un interés asombroso en todas las clases sociales, intensificando el vigor de la "conciencia liberada". La revista fue propagada por todo el país, introduciendo el espíritu de la movida a otras capitales españolas, entre las que habría que mencionar a Barcelona (movida barcelonesa) y a Vigo (movida viguesa).

El movimiento tuvo su impacto en todas las áreas de la vida:

Música: Mecano, Tequila, Nacha Pop, Los Bóldos, Alaska y los Pegamoides, Golpes bajos, Los Zombis, Parálisis permantente etc.

Cine: el célebre Pedro Almodóvar, Fernando Trueba, Iván Zulueta y Fernando Colomo.

Pintura y fotografía: Ceesepe, El Hortelano, Nazario, Ouka Lele, Agust.

Graffiti: Juan Carlos Argüello

Literatura: Luis Antonio de Villena, Vicente Molina Fox, Gregorio Morales, Luis Mateo Díez, José Antonio Gabriel y Galán etc. La mayoría de los escritores eran colaboradores regulares de "La luna de Madrid".

Una característica importante de la movida, tal como lo describió Luis Antonio de Villena, es el rasgo lúdico que emanaba de la médula espinal de sus seguidores, *ese aliento de vida, libertad y sobre todo, ganas de reírse*. Él decía que la movida era una fiesta, una especie de himno de la alegría en la que viajaron juntos poetas, diseñadores, arquitectos, fotógrafos etc. Cuando las luces de la gran fiesta madrileña se apagaron, aún resonaban sus eslóganes más estrafalarios: Madrid ha muerto, La Vanguardia es el Mercado, Culto al Cuerpo, Todo vale, entre otros.

Sin embargo, todos los participantes, sean artistas o gente común y corriente, lograron crear algo que muy pocas veces se ha creado en una ciudad española: una atmósfera. Esa atmósfera, que todavía se siente en el espíritu de la capital, cuyas expresiones, artísticas, poéticas, músicas aún están presentes y cuyas *reliquias* siguen con su creación hoy en día

Los Secretos

Marija Gudurić – Belgrado – marzo de 2008

Los Secretos je španska pop-rok grupa osnovana u Madridu 1977. godine. Popularnost su stekli 80-ih i 90-ih godina prošlog veka. Iako ih mnogi vide kao tvorevinu Madridskog pokreta (*la Movida Madrileña*), oni su uvek isticali uticaj britanskog „nju vejva“ (*New Wawe*) na njihovu muziku.

Grupu su osnovali braća Urkiho, Havijer, Enrike i Alvaro zajedno sa Pedrom Antoniom Dijasom, koji je nedugo potom preminuo. Njihov album prvenac, *Los Secretos EP*, pojavljuje se 1980. godine. Tri godine kasnije, kvartet postaje duet, koji su sačinjavali Enrike i Alvaro. Kasnije im se priključuju bubnjar Stiv Džordan, basista Načo Ljes i gitarista Ramon Arojo. Usledili su brojni albumi, od kojih treba pomenuti *El primer cruce* (1986), *Continuará* (1987), *Directo* (1988), *Adiós tristeza* (1991), *Cambio de planes* (1993).

Vrhunac popularnosti dostižu krajem 80-ih godina. Zajedno sa *Nacha Pop*, *Trastos*, *Radio Futura* i drugim bendovima tog vremena, smatraju se utemeljivačima novog muzičkog pravca u Španiji, „Madridskog novog talasa“ (*Nueva Ola madrileña*). Proslavile su ih pesme „Déjame“, „Sobre un vidrio mojado“, „Ojos de perdida“, „Pero a tu lado“, „Cambio de planes“, „Adiós tristeza“. Njihov poslednji studijski album izašao je 1995. pod nazivom *Dos caras distintas*. Nakon toga bend se povlači sa španske muzičke scene.

Sa smrću Enrikea Urkiha 1999. godine, *Los Secretos* ponovo okupljaju staru postavu i u njegovu čast izdaju album *A tu lado* (2000). Od tada nastavljaju svoju karijeru koja traje do danas. Izdali su još četiri albuma, od kojih je poslednji, *30 años de Los Secretos*, izašao 2007. godine.

Njihovu muziku karakteriše veseo pop-rok ritam, koji uz zvuke električne gitare često dobija primese bluz. Sporije pesme odišu mediteranskom melodijom, upotpunjenom neizostavnom akustičnom gitarom i uz pratnju fenomenalnih vokala.

Alaska

Marija Gudurić – Belgrado – marzo de 2008

Olvido Gara Hova, poznatija kao **Alaska**, je španska pevačica koja se proslavila u bendovima *Alaska y los Pegamoides*, *Alaska y Dinarama* i *Fangoria*.

Zajedno sa Naćom Kanutom, Karlosom Berlangom, Fernandom Marquesom i Enrikeom Sjerom, 1977. godine osnovala je grupu *Kaka de Luxe*, jednu od prvih španskih pank grupa. Dve godine kasnije, Alaska, Kanut, Berlanga, Ana Kura i Eduardo Benavente formiraju bend *Alaska y los Pegamoides*. Najveću popularnost stekli su hitovima kao što su "Bailando", "Alta tension", "Tokyo", "El plan" ili "La tribu de las chochoni", u kojima prevlađuje pank, pop i disko zvuk.

Zbog nesuglasica, Berlanga i Kanut napuštaju bend i osnivaju sopstveni, pod nazivom *Dinarama*. Alaska im se pridružuje 1982. godine i godinu dana kasnije bend izdaje album prvenac, *Canciones profanas*. Pod uticajem američkih i britanskih pank, rok i pop legendi, kao što su *Ramones*, *Siouxsie and The Banshees*, *Michael Jackson*, *Depeche Mode*, napravili su neke od najboljih španskih pop-rok pesama. Među njima se ističu "No es pecado", "Solo creo lo que veo", "Deseo carnal", "Victima de un error", "La ciencia avanza". Objavili su još tri albuma, pre nego što su se razišli 1989. godine, kada ih je napustio Karlos Berlanga.

Naćo Kanut i Alaska iste godine osnivaju novi bend, *Fangoria*. Menjaju muzički stil i sa pank a i pop-roka prelaze na elektronski dens-pop, u stilu *Pet Shop Boys*. Neke od najpoznatijih pesama su "Salvame", "En mi prison", "No se que me das", "Eternamente inocente", "Electricistas", "Miro la vida pasar". Njihovo izdanje *Una temporada en el infierno* mnogi smatraju remek-delom elektronske muzike. *Fangoria* je i dalje aktivna na španskoj muzičkoj sceni. Poslednji album *Viven* izašao je 2007. godine.

ENTREVISTA

Božidar Maljković, entrenador de baloncesto serbio, nació en Otačac (Serbia), el 20 de abril de 1952. Considerado uno de los mejores entrenadores de baloncesto de Europa, ha triunfado en prácticamente todos los clubes a los que ha entrenado, ganando numerosos títulos entre los que destacan cuatro Euroligas, conseguidas con la Jugoplastika Split en dos ocasiones, el Panathinaikos griego y el Limoges francés. Aparte de estos tres clubes ya mencionados ha entrenado: Ušće, Crvena zvezda, FC Barcelona, Unicaja Málaga, Real Madrid y TAU Vitoria.

Pregunta: Usted dejó de jugar al baloncesto y empezó a entrenar a los 19 años. ¿Por qué tan temprano y quiénes fueron sus ídolos?

Respuesta: Dejé de jugar porque el club se quedó sin entrenador y todos mis compañeros estaban de acuerdo en que yo fuera el nuevo entrenador. Y dos personas que han influido mucho en mí han sido Nikolić y Žeravica.

P: Ha entrenado muchos clubes en diferentes países, ¿cómo fue su experiencia en ellos?

R: En la mayoría de los clubes tuve suerte porque los jugadores los elegía yo mismo. Y a todos les gustaba lo que estaban haciendo, tenían gran voluntad. Por eso no tuve muchos problemas. La única excepción fue en Grecia porque los jugadores eran de diversas nacionalidades y no podían entenderse entre sí porque no hablaban el mismo idioma.

P: Pero también con ellos ganó la Euroliga. ¿Eso es por su “mano dura”?

R: Me llaman “mano dura” pero yo no pienso que sea tan duro. Sólo exijo de mis jugadores trabajo y amor por el baloncesto.

P: Lo que más nos interesa es su experiencia en España. ¿Cómo se sentía allí?

R: Los españoles se parecen a los serbios y por eso tuve problemas con mi adaptación. Allí me sentía libre, casi lo mismo como en mi casa. Me gusta mucho su comida. La comida es muy importante para ellos. Todo el mundo come para vivir y los españoles viven para comer. El único problema que tuve con los españoles era cuando empecé a salir con ellos porque siempre tenía sueño. Cuando ellos dicen que van a tomar una copa, lo más probable es que se queden hasta la madrugada. Pero después descubrí el milagro de la siesta...

P: Y la lengua... ¿Cómo la aprendió?

R: La aprendí en mi coche. Apenas llegar allí, tuve que preparar mi equipo para una gran competición y no tenía tiempo para aprender la lengua con algún profesor. Y, como en Barcelona hay muchos atascos a causa del tráfico, me dije mientras conducía camino de los entrenamientos: “Boza, hoy vas a aprender tres palabras nuevas” y así cogía el diccionario y leyendo, leyendo,.... aprendí.

P: Ha vivido en varias comunidades de España (Madrid, Cataluña, País Vasco, Andalucía). ¿Son tan diferentes como dicen?

R: Yo pienso que no son tan diferentes. España es un país muy grande y es normal que existan diferencias entre ciertas zonas. Pero ellos son uno y yo pienso que no van a separarse.

P: ¿Y qué premio considera más importante para usted?

R: El título de campeón de Europa de 1989. Yo entrenaba a la Jugoplastika por primera vez. Eso significó mucho para mí porque nosotros no éramos favoritos y , además, yo era un entrenador muy joven. Me sentí maravillado cuando estábamos volviendo a Split y nos dijeron que no podíamos aterrizar en el aeropuerto porque estaba lleno de gente esperándonos y todos llevaban algo de color amarillo (el color de nuestro club).

P: En su entrevista de 1995 en el periódico “Vreme” usted dijo que nuestro baloncesto estaba basado en el espíritu y la imaginación. ¿Usted cree que esos valores siguen estando en nuestro baloncesto o cree que los deportistas de hoy están motivados por otros valores? ¿Cómo es el baloncesto hoy en Serbia?

R: Los serbios son conocidos por su orgullo, su espíritu y sus ganas de ganar, y esto es algo que nunca va a cambiar. Pero, una de las motivaciones más importantes hoy es el dinero. Por eso muchos jugadores jóvenes se van a la NBA. Allí también pueden estudiar, que no es posible en Serbia si eres un deportista de élite. Pero creo que esta marcha no es buena, en muchos casos, para sus carreras. El baloncesto en Serbia hoy sigue siendo uno de los mejores en el mundo, pero ha cambiado mucho de como era en Yugoslavia. En primer lugar porque Yugoslavia era un país muy grande, mucho más que Serbia ahora. También porque había muchos chicos altos, especialmente en Herzegovina y Montenegro. Cuando paseaba por Podgorica (Montenegro) todo el tiempo estaba mirando al cielo porque allí todos los chicos son de dos metros o más.

P: Para terminar, ¿puede decirnos qué piensa de la prensa y cómo es su relación con ellos?

R: Solamente he tenido algún problema en Grecia, donde hay mucha prensa roja. Y algo parecido me pasó en los últimos años en España, y es que hay muchos periodistas jóvenes que escriben para este tipo de periódicos, y esto no me gusta nada.

P: Muchísimas gracias por dedicarnos su tiempo.

R: Ha sido un placer para mí.

TEMA DEL MES - ARGENTINA

Hiljadama kilometara daleko, Argentina, Buenos Ajres, tango... a mogućnost da osetite duh ove latinoameričke zemlje nikada nije bila izvodljivija...

Argentina u Beogradu

Poslednjih godina u našoj zemlji prisutno je sve veće interesovanje za kulturu zemalja španskog govornog područja. Španski jezik je sve popularniji i prisutniji u školama i na fakultetima, salsa se pleše u sve većem broju beogradskih klubova. Međutim, osim onoga što preovladava, postoji još čitav neotkriveni svet hispanskih zemalja kojem nije posvećeno dovoljno pažnje, koje su jednako zanimljive i primamljive ljudima sa brdovitog Balkana.

Stoga, u okviru novoosnovanog Društva hispanista Filološkog fakulteta Univerziteta u Beogradu, organizovano je veče Argentine u samom centru Beograda. Sa ciljem da se promoviše kultura zemalja u kojima je španski zvaničan jezik, Argentina je izabrana da bude prva u nizu.

Veče Argentine održano je 30. marta u music café baru „Velike stepenice“ na Kosančićevom vencu (Velike stepenice br. 1) u 20h. Posetioci večeri bili su u prilici da uz čašu argentinskog vina ili možda uz šolju matea, uživaju u argentinskoj muzici, poeziji i naravno, neizostavno, tangu. Gosti večeri, plesni par iz škole Aurora svojim figurama doprineli su da osetimo toplinu tango barova Buenos Ajresa, studenti Filološkog fakulteta približili su nam misli slavnih argentinskih pesnika (, a uz zvuke flaute mogli smo da se denemo u taj latinski svet nama tako dalek, a koji nam je te večeri bio tako blizu.

Mnogi ljubitelji španskog jezika i hispanske kulture su nam se pridružili s nadom da će doživeti zemlju Borhesa, Sabata, Marije Volonte, Hironde i drugih slavnih Portenjosa.

Datos generales sobre la República Argentina

Capital: Buenos Aires

Superficie: 2.791.810 km²

Población: 39.745.613

Idioma oficial: castellano (guaraní es cooficial en la provincia de Corrientes)

Forma de gobierno: República federal democrática

Presidenta: Cristina Fernández de Kirchner

Moneda: Peso argentino (ARS)

Tamara Bukumirović – Belgrado – marzo de 2008

Argentina, jug juga, zemlja gaučosa, matea, tanga, fudbala, pampe... Njena priroda, smeštena između Anda i Atlantskog okeana, dozvoljava svakom da je polako i u miru otkriva. Pogled na to nepregledno prostranstvo sa vrhova nebodera njene čudesne prestonice Buenos Ajresa, daje osećaj beskraja i slobode. Magiju ove zemlje najbolje opisuju stihovi Rubena Darija:

*“¡Argentina, región de la aurora!
¡Oh, tierra abierta al sediento
de libertad y de vida,
dinámica y creadora!”*

Buenos Ajres se odlikuje šarmom i strašću i onim specifičnim žamorom tako svojstvenim gradovima Južne Amerike. Burna istorija nije mogla da uguši neukrotivi duh Portenjosa, njihovu otvorenost i radost življenja. Ovaj kosmopolitski grad nudi ponešto za svakoga, a kada se jednom upoznate sa njegovim čarima, uvek ćete želeti ponovo da mu se vratite. Baš kao što kaže Eladia Blaskes u svojoj pesmi “Siempre se vuelve a Buenos Aires”:

*“Esta ciudad está embrujada, sin saber,
por el hechizo cautivante de volver
no sé si para bien, no sé si para mal,
volver tiene la magia de un ritual.*

El tango

Jovana Karać y Milena Kišprdilov – Belgrado – marzo de 2008

El origen de la palabra tango sigue siendo un misterio, pero se cree que es de procedencia africana y que se refiere a "un lugar de encuentro".

El tango nació a finales del siglo XIX en los arrabales de Buenos Aires, habitados por la clase obrera y por inmigrantes europeos. Cada grupo aportó su propia herencia musical. En este ambiente, fundamentalmente masculino, los ritmos del candombe (una música que llegó con los esclavos africanos) se mezcló con las melodías españolas e italianas y con la música popular del país, la milonga (canción tradicional del gaucho, una composición musical de ritmo vivo y marcado en compás de dos por cuatro, emparentada con el tango. Es, además, un baile rápido de pareja enlazada.)

Los primeros instrumentos que acompañaron el tango fueron la guitarra, la flauta y el violín, pero con el tiempo el bandoneón se convirtió en el instrumento principal. El bandoneón es un instrumento musical aerófono a fuelle, pariente del acordeón de forma rectangular y sección

cuadrada y timbre particular. Es muy popular en el Río de la Plata particularmente Buenos Aires y Montevideo, por su vinculación con el tango.

El nombre proviene del alemán bandonion y, éste es un acrónimo de Heinrich Band (1821-1860) a quien se le adjudica su invención.

El músico ejecutante de bandoneón recibe el apelativo de bandoneonista.

En Argentina se considera al bandoneón como un instrumento inseparable de las orquestas de tango. Llegó al país hacia 1900, importado desde Alemania por los inmigrantes. No cabe duda que el bandoneón encontró un lugar insustituible en el

tango. En lunfardo (la jerga usada por los tangueros argentinos), el bandoneón es conocido como fueye, remplazando la «y» en lugar de la «ll» y pronunciándola como una *sh* porteña. El fueye es el alma de las orquestas de tango.

Un tango con letra de Pascual Contursi y música de Juan Bautista Deambroggio, compuesto en 1928 y que Carlos Gardel incorporó a su repertorio, trata ya al bandoneón como a un hijo adoptado:

*Bandoneón arrabalero,
viejo fueye desinflado,
te encontré como a un pebete
que la madre abandonó.*

El tango se tocaba y se bailaba en los burdeles, donde adquirió la fama de indecente y de obsceno. Con la llegada de la industria discográfica y la voz de Carlos Gardel el tango cobró fama a nivel mundial.

El más popular de los cantantes de tango nació en Toulouse el 11 de diciembre de 1890. Desde pequeño demostró una gran afición por la canción folclórica. Formó parte de diversos grupos musicales de repertorio criollo. Su trayectoria como cantante de tango se inició en 1918 con el tema "Mi noche triste". A partir de entonces, la larga lista de tangos grabados e interpretados por él es innumerable. Viajó muchísimo por Argentina y Europa. En 1927 se transformó en el cantante de tango más exitoso.

Como autor, escribió, entre otros "Mano a mano", "Desdén", "Melodía de arrabal" y "Volver". Gardel protagonizó, además, diversas películas para la Paramount francesa y la de Nueva York. El lunes 24 de junio de 1935 el avión en el que viajaba hacia Medellín (Colombia) cayó y acabó con su vida. Fue enterrado en el cementerio porteño de la Chacarita, donde su tumba es visitada por los admiradores de todo el mundo.

Las murgas – argentinske lumperajke

Ivana Jovanović – Belgrado – marzo de 2008

Februar, mesec koji kao i svaki u godini ima svoje čari, ostao je iza nas... On je simbol karnevala u svetu, pa tako i u Argentini, koja je ovaj mesec proživela u duhu radosti, veselja, boja... Vratićemo se nešto više od mesec dana unazad, u Buenos Ajres i pokušati da oživimo sliku tradicionalnog februarskog karnevala.

Svakako zaslužni za ovakve manifestacije jesu argentinske murge – svojevrsne lumperajke - sačinjene od ljudi koji igraju, pevaju i sviraju različite instrumente, uglavnom udaraljke. Karakterističan instrument je bubanj sa činelom, koji daje ritam tradicionalnom paradnom maršu.

Vašu paznju naročito će privući njihov način oblačenja, koji izaziva velike simpatije i oduševljenje kod ljudi. Svaki član murge ima na sebi frak, pantalone, rukavice, šešire sa uskim obodima, kombinacije različitih boja i jako izražene trake četvrti u kojima su rođeni.

Ovaj karneval se u Buenos Ajresu slavi od XVII veka, kao spoj kulturnog španskog nasleđa i afričke kulture, koju su doneli crnački robovi. Vremenom se ova manifestacija usavršavala i sve bolje organizovala, da bi 1997. Zakonodavna Skupština Buenos Ajresa ovaj festival proglasila za kulturnu baštinu ovog grada.

Sada u Buenos Ajresu postoji više od 180 murgi. Neke murge koriste samo bubanj i zviždaljke, pesme izvodi solista, kome se u refrenu pridružuje hor, dok neke više vole moderan stil, sa horom

od više glasova, raznim koreografijama i drugim instrumentima koji daju ritmove karakteristične za Latinsku Ameriku.

Stil murge Buenos Ajresa je jedinstven i razlikuje se od murgi iz ostalih gradova. Najveća razlika ogleđa se u plesu. Vođeni ritmom bubnjeva i činela, oni izvode neverovatne skokove, akrobacije, okrete pri svakom udaru bubnja. Na taj način, njihov ples postaje jedinstven, jako upadljiv i zanimljiv publici.

U vreme ovih karnevala, Buenos Ajres zrači optimizmom, vedrinom, radošću, pozitivnom energijom, jedinstvenošću koja vas vodi do još neotkrivenih čula i osećanja, i zato im se jednostavno prepustite... Nakon toga nikada joj necete reci «Zbogom»! Otkrijte neotkriveno, dostignite nedostižno, prepustite se čarima Argentine...

ENTREVISTA

Para que nuestros lectores tengan una mejor imagen sobre las murgas, hicimos una entrevista con Horacio Eduardo Bonafina, uno de los directores de la murga *Los Calaveras de la Constitución* y de la que hace parte desde hace más de 10 años.

Pregunta: ¿Qué son, en general, las murgas, y qué significado tienen para los argentinos?

Respuesta: Las murgas hacen parte del género artístico comúnmente llamado "música popular". Así como cada país o ciudad tiene su propia identidad que la distingue de otras, la música forma parte de esta diferenciación. De esta manera, la murga es una expresión artística de la ciudad de Buenos Aires.

P: ¿Cuál es el objetivo de la murga?

R: Las canciones de la murga hablan de la realidad cotidiana, de lo que pasa en el país, pero lo hace de forma graciosa, intentando hacer reír a quien quiera escuchar. La murga existe para divertir a la gente y para expresar la opinión de sus integrantes sobre las cosas de todos los días. Las canciones de la murga hablan sobre política, deportes, cultura, pero siempre de forma graciosa, burlándose.

P: ¿Cuándo actuáis? ¿Hay una fecha fija?

R: Las murgas actuamos muchas veces durante el año, pero especialmente en el mes de febrero, ya que en esa fecha es Carnaval. Nosotros, Los Calaveras, este último Carnaval hemos actuado unas veinte veces y si bien febrero ya terminó, seguimos actuando.

P: ¿Cómo os preparáis para entrar en escena?

R: Cada murga tiene trajes con colores que le son característicos. Le sirven para diferenciarse de otras murgas. Con estos trajes nos vestimos antes de entrar en escena. Cada traje tiene que estar muy adornado, con cintas, colores, espejos y elementos que sean brillantes y vistosos. Además, muchas murgas usamos maquillaje con el cual tapamos nuestro rostro. Maquillarse o taparse la cara es algo típico y muy común en Carnaval ya que el Carnaval es como un juego. Aquí cada uno

intenta ser otra persona. Por eso, el Carnaval es un evento cultural y social importante en muchos países del mundo, puesto que nos vuelve a todos iguales, sin diferencias sociales de clase.

P: ¿Puede describirnos un ensayo de murga?

R: Las murgas ensayan durante todo el año para actuar en Carnaval y donde sean invitadas. Nuestros ensayos son en una plaza pública y los vecinos pueden participar y ver cómo la murga practica. Ensayamos las diferentes partes artísticas de nuestra actuación: canto, baile y percusión. Yo, como soy uno de los directores, me encargo de dirigir el ensayo y además me ocupo especialmente del baile, de que todos aprendan bien a bailar. Otros se ocupan de cantar y otros de tocar los instrumentos que son, en casi todas las murgas, sólo de percusión.

P: ¿Qué tipo de música tocan los miembros de una murga?

R: En casi su totalidad, las murgas usamos sólo instrumentos de percusión, y esto tiene que ver con una herencia cultural de África. Los Calaveras de Constitución sólo usamos instrumentos de percusión, pero el instrumento característico de la murga porteña es el bombo con platillo.

P: ¿Quién les enseña a bailar y tocar?

R: La cultura popular se aprende y enseña de generación en generación. No hay academias de baile ni de música de murga, es algo que se aprende de generación en generación, de la misma manera que los cuentos o leyendas van enseñándose y nadie sabe bien quién fue el primero en contarlos. El baile y la música de la murga tienen su origen en los esclavos africanos que fueron traídos a la Argentina, ellos trajeron su cultura y la cultura fue transmitiéndose de generación en generación.

P: ¿Qué le inspira el hecho de ser miembro de una murga? ¿Qué significa para usted?

R: Yo me siento muy feliz de ser miembro de la murga. Para mí es muy importante porque es una forma de relacionarme con mis vecinos y la gente del barrio. Siento mucho orgullo de ser murguero, me gusta mucho bailar y quisiera que mis hijos también aprendan esta arte popular. Como soy uno de los directores, mi orgullo es aún más grande porque cuando actuamos y a la gente le gusta lo que hacemos. Cuando la gente aplaude, siento que estoy haciendo un buen *show* y que la gente valora mi esfuerzo. Eso me pone muy feliz.

P: ¿Qué más nos puede decir y que no le hemos preguntado?

R: En Los Calaveras de Constitución todos somos amigos, nos vemos más de una vez a la semana. No sólo cuando ensayamos, sino que además en otras partes, nos juntamos a cenar o para hablar. A todos nos hace muy contentos conocernos, la murga nos une y disfrutamos ir a cada lugar en donde actuamos. Por lo general sólo actuamos en Buenos Aires, pero otras veces hemos ido a otras partes de Argentina. Incluso una vez fuimos a España a actuar. Estoy todo el tiempo pensando en la murga y en cómo mejorarla, es una pasión muy grande y me gustaría bailar por siempre. Todos intentamos mejorar la murga y cada uno aporta algo propio: el que sabe bailar enseña al que no sabe, si alguien es bueno haciendo los trajes, prepara los trajes para todos. Somos solidarios entre nosotros para que todo salga bien.

Para más información, por favor, consulten:

www.murgaloscalaveras.blogspot.com

www.youtube.com/loscalaveras

www.fotolog.com/los_calaveras

Predeli Argentine

Bojana Vujnić – Belgrado – marzo de 2008

Kao jedna od najvećih zemalja na svetu, Argentina je bogata raznim predelima. U njoj mogu uživati ljubitelji prirode, ljubitelji modernih gradova, ali i ljubitelji čokolade.

Tik uz jezero Nahuel Huapi, u srcu istoimenog Nacionalnog parka, nalazi se grad **San Karlos de Bariloče**. Osim jezera, ovaj najbrojniji grad provincije Río Negro može se pohvaliti kombinacijom užurbanog grada i mirnoće prirode. Okruženje visokim vrhovima Anda dalo mu je i ime. Ono potiče od Indijanske reči „*Vuriloche*“ što znači „ljudi iza planine“. Takođe, nazivaju ga Švajcarskom u Argentini, jer poseduje sve čari te zemlje, posebno jedne - u gradu su brojne prodavnice i izlozi ispunjeni i posvećeni čokoladi.

Ne baš „sladak“ kao Bariloche, ali vrlo važan grad je **Kordoba**. Posle Buenos Ajresa Kordoba je najveći grad Argentine. Bogat je istorijskim spomenicima i to spomenicima iz kolonijalne ere kao što su Jezuitske kripte ili Jezuitska katedrala ukrašena i srebrom i zlatom. Kažu da šetnja gradom otkriva tajne tadašnjeg religijskog učenja i kako je ono uticalo na današnji izgled Kordobe.

Kordoba je i veliki univerzitetski centar zbog čega ga nazivaju „*La Docta*“ (Učena). U njemu se nalazi i najstariji univerzitet koji su osnovali, naravno, Jezuiti u 17. veku

El Čatlen se ne može pohvaliti mnoštvom istorijskih spomenika jer je najmlađi grad Argentine. Smešten je između dve reke u podnožju planina Tore i Čatlen. Veličanstven planinski predeo učinio je ovo mesto poznatim centrom za planinarenje, a već impresivan predeo Čatlenu dopunjuje se i glečerima Viedma, Upsala i Mojano koji se slivaju u jezero Viedma.

Pravo mesto za letovanje je **Mar del Plata** ili Mardel kako ga obično zovu. Smešten je na Atlantskom okeanu i pored standardnih objekata koji čine jedno mesto popularnim – ekskluzivni hoteli, restorani, kazino... Mar del Plata se ističe i sportskim objektima, olimpijskim stadionom i golf terenima. Ali pre svega tu su duge plaže, peščane dine i impresivne litice pored mora.

Grad **Puerto Iguasu** možda nam i ne bi bio toliko zanimljiv da nije impresivnih vodopada kraj njega, okruženih tropskim šumama. Reku Iguasu, koja je na samoj granici sa Brazilom, vodopadi dele na dva dela. Postoji i legenda vezana za nastanak koja kaže da je Bog reke, koji je živio u šumi, presekao reku iz besa, zbog neuzvraćene ljubavi i na taj način osudio zaljubljene smrtnike na večiti pad.

Pravi mamac za turiste je **Ushuaia**. Ovaj grad predstavlja najjužniji grad na svetu. Veoma privlačnim čini ga to što je najvažniji put ka Antarktiku, uz to je i važna luka za brodove koji idu u tom pravcu. Ushuaia je okružena vrhovima lednika visokih i do 1500m, a nedaleko od nje nalazi se Nacionalni park Tjera del Fuego, jedini Argentinski nacionalni park na obali. Ovaj zaštićeni predeo, uostalom kao i cela Argentina, može se pohvaliti osobitim rekama, jezerima, šumama i glečerima.

El ceibo – flor nacional argentina

Jovana Karać – Belgrado – marzo de 2008

Según cuenta la leyenda la flor del ceibo nació cuando Anahí fue condenada a morir en la hoguera, después de un cruento combate entre su tribu y los guaraníes.

Por entre los árboles de la selva nativa corría Anahí. Conocía todos los rincones de la espesura, todos los pájaros que la poblaban, todas las flores. Amaba con pasión aquel suelo feraz, silvestre, que bañaban las aguas oscuras del río barroso. Y Anahí cantaba feliz en sus bosques, con una voz dulcísima, en tanto callaban los pájaros para escucharla. Subía al cielo la voz de la indiecita, y el rumor del río que iba a perderse en las islas hasta desembocar en el ancho estuario, la acompañaba. Nadie recordaba entonces que Anahí tenía un rostro poco agraciado, tanta era la belleza de su canto.

Pero un día resonó en la selva un rumor más violento que el del río, más poderoso que el de las cataratas que allá hacia el norte estremecían el aire. Retumbó en la espesura el ruido de las armas y hombres extraños de piel blanca remontaron las aguas y se internaron en la selva. La tribu de Anahí se defendió contra los invasores. Ella, junto a los suyos, luchó contra el más bravo.

Nadie hubiera sospechado tanta fiereza en su cuerpecito moreno, tan pequeño. Vio caer a sus seres queridos y esto le dio fuerzas para seguir luchando, para tratar de impedir que aquellos extranjeros se adueñaran de su selva, de sus pájaros, de su río.

Un día, en el momento en que Anahí se disponía a volver a su refugio, fue apresada por dos soldados enemigos. Inútiles fueron sus esfuerzos por librarse aunque era ágil. La llevaron al campamento y la ataron a un poste, para impedir que huyera. Pero Anahí, con maña natural, rompió sus ligaduras, y valiéndose de la oscuridad de la noche, logró dar muerte al centinela. Después intentó buscar un escondite entre sus árboles amados, pero no pudo llegar muy lejos. Sus enemigos la persiguieron y la pequeña Anahí volvió a caer en sus manos.

La juzgaron con severidad: Anahí, culpable de haber matado a un soldado, debía morir en la hoguera. Y la sentencia se cumplió. La

indiecita fue atada a un árbol de anchas hojas y a sus pies apilaron leña, a la que dieron fuego. las llamas subieron rápidamente envolviendo el tronco del árbol y el frágil cuerpo de Anahí, que pareció también una roja llamarada.

Ante el asombro de los que contemplaban la escena, Anahí comenzó de pronto a cantar. Era como una invocación a su selva, a su tierra, a la que entregaba su corazón antes de morir. Su voz dulcísima estremeció a la noche, y la luz del nuevo día pareció responder a su llamado.

Con los primeros rayos del sol, se apagaron las llamas que envolvían Anahí. Entonces, los rudos soldados que la habían sentenciado quedaron mudos y paralizados. El cuerpo moreno de la indiecita se había transformado en un manojo de flores, rojas como las llamas que la envolvieron,

hermosas como no había sido nunca la pequeña, maravillosas como su corazón apasionadamente enamorado de su tierra, adornando el árbol que la había sostenido.

Así nació el ceibo, la rara flor encarnada que ilumina los bosques de la Mesopotamia argentina - la flor del ceibo que encarna el alma pura y altiva de una raza que ya no existe.

Eventos

Las Fiestas de las Fallas

Ivana Jovanović – Belgrado – marzo de 2008

Del 14 al 19 de marzo, como cada año, Valencia celebró sus fiestas tradicionales, llamadas Las Fiestas De Las Fallas. Esa maravillosa ciudad en esos días se vió animada por fuegos artificiales, ruidos, colores, música... Hablamos con una valenciana, Angeline, que nos dió una verdadera imagen de su ciudad durante esos días tan importantes para su cultura y sus creencias.

Antes de que Angeline nos lleve a un viaje muy emocionante por las fiestas de las fallas, echemos un vistazo a la historia de las Fiestas de las Fallas.

La palabra *falla* proviene de la palabra latina *facula* que designaba las antorchas que iluminaban las fiestas. Más adelante se refería a las hogueras y luminarias que se encendían en vísperas de fiestas extraordinarias y patronales.

La víspera de San José se encendían hogueras para anunciar su festividad, recibiendo esa práctica ritual el nombre de Falla.

Otros autores intentan encontrar un origen a la fiesta más antiguo defendiendo que el culto al fuego es un ritual de origen pagano y que las fallas no son más que una versión de este arcaico ritual que anuncia la entrada de la primavera y trata de propiciar la fertilidad.

En el siglo XVIII algunas de las fallas que se encendían en Valencia no eran meras hogueras sino monumentos satíricos y burlones en los que se exponían a la vergüenza pública y se quemaban simbólicamente, personas y situaciones de la vida real.

Pregunta: ¿Qué son, generalmente, LAS FIESTAS DE LAS FALLAS?

Respuesta: Son unos días en los que se paraliza la ciudad entera para disfrutar de los espectáculos, el ambiente y la diversión que se organizan en la calle para todo el que quiera ir a verlos. Se mezcla la tradición del folclore valenciano con la moderna sociedad actual.

P: ¿Desde cuándo existen y por qué se celebran?

R: Comenzaron en el siglo XIX, el día 19 de marzo, día de San José (patrón de los carpinteros) se conmemoraba por parte de éstos, quemando en la puerta de sus talleres artesanales los trozos de maderas que no les valían. Era un modo de acabar su ciclo, dejando atrás los males, purificando sus talleres y renovándose con nuevas ideas.

Pasaron los años y a esos montones de maderas comenzaron a darles formas y a transformarse en críticas políticas para el barrio, hasta convertirse en las obras de arte de la actualidad.

P: ¿Cómo influyen en la historia y cultura de Valencia? ¿Qué significado tienen para su historia, su pasado, su cultura, sus creencias?

R: Influyen de un modo muy importante. No hay que olvidar que las Fallas tienen su raíz de fiesta católica. No dejan de recordarnos todos los años cómo vestían las gentes de nuestra ciudad y

cómo vivían. Es un modo de no olvidar nuestra identidad como pueblo, de un modo alegre, pero siempre solemne.

No hay que olvidar que actualmente cientos de familias viven exclusivamente de las Fallas. Son muchos los oficios que se dedican a esta fiesta: pirotécnicos, artistas falleros, costureras, tejedoras. Es una industria que mueve cientos de millones cada año.

También hace que la ciudad sea conocida mundialmente. Todos los años periódicos, noticieros y revistas extranjeras se hacen eco de nuestra fiesta. Y es una cosa muy importante para el turismo.

P: Cuáles son tus impresiones después de esta manifestación?

R: Las fallas son una institución en nuestra cultura, forman parte de lo que somos y seremos en Valencia. Además sirve para que los forasteros de la ciudad se impliquen en las tradiciones y se integren en la fiesta. Muchos son los falleros extranjeros y eso me parece muy positivo. Son unos días en los que la gente se saluda, se conoce... Comes en la calle, te diviertes en la calle, te mezclas con la gente.

P: Puedes explicarnos que son *ninots*, qué representan y si alguna vez has tomado parte en hacerlos?

R: Los *ninots* son figuras, generalmente de cartón piedra, con formas humanas, que suelen representar algo que se quiere criticar. Todos los *ninots* de un mismo monumento fallero, forman la Falla. Está se crea para unos días sólo, luego se quema, igual que hacían los carpinteros.

Nunca he tomado parte en una construcción de uno. Hoy en día es un oficio ser artista fallero, y se lo toman muy en serio, porque pueden ganar premios que les dan prestigio y dinero. Pienso que soy demasiado torpe para hacerlo.

P: Lo que le más gusta a la gente es la manera de vestirse durante las Fallas. ¿Qué época queréis representar y por qué hacéis eso? En esos vestidos te sientes impregnado de estas fiestas tradicionales o eso es sólo una costumbre más que se debe respetar?

R: Hay varios vestidos, pero todos tienen su raíz en el modo de vestir del siglo XIX en Valencia. Era el modo de arreglarse de las mujeres en aquella época. Los peinados y el modo de coser, colocación del pañuelo y delantal, el alto de la falda, todo es conforme a la costumbre. Aunque siempre se van haciendo innovaciones. Los peinados se hacían con el pelo de

las mujeres ya que éstas no se lo cortaban por pudor. Actualmente utilizamos pelo postizo para poder realizar los elaborados peinados. Los vestidos tradicionalmente se los hacían las propias mujeres, y gracias a la ruta de la seda que pasaba por Valencia, casi todas los hacían de este material, por eso se decía que en Valencia hasta “las pobres son señoras”. Los vestidos recuerdan

a los cuadros de pintores valencianos de aquella época, y cuando salimos a la calle todas así vestidas, parece que Valencia se transporte en el tiempo, es un momento precioso.

P: ¿Te gusta más la vida en aquella época o tu vida actual?

R: Está claro que las tradiciones suelen representar lo bonito de cada época, pero las libertades y democracia de la que disfruto no los cambio por nada.

P: Cada día tiene su nombre. ¿Puede decirnos qué representa cada día y qué día te gusta más? ¿Por qué?

R: 15 de marzo: día de la Plantá - se colocan los *ninots* en la calle, para que después pase un jurado y dé el premio al mejor monumento de Valencia. Hay que tener en cuenta que en Valencia hay en este momento 360 comisiones falleras, por lo tanto, conseguir un premio supone un gran prestigio para la falla y el artista.

16 de marzo: día de la entrega de premios de todos los monumentos. Todas las fallas pasan a recoger sus galardones, tanto en monumento, calles decoradas, ingenio y gracia.

17 y 18 de marzo: Ofrenda a la Virgen de los Desamparados. Todas las falleras desfilan hasta la plaza de la Virgen, en la que entregan su ramo de flores. Este se utiliza para hacer el manto de la Virgen. Esta Virgen tiene una altura de 15 metros, por lo que resulta impresionante. Cada año se elabora un manto con diseño diferente.

19 de marzo: Cremà; día en el que se queman los 360 monumentos infantiles y los 360 mayores. También se hace por la mañana la misa a San José.

No hay que olvidar que desde el día 1 al 19 de marzo se hacen *Mascletàs* todos los días a las 14.00 horas en la Plaza del Ayuntamiento. Es un espectáculo de mucho ruido en el que se queman toneladas de pólvora. Además por las noches se hacen castillos de fuegos artificiales, cada comisión fallera tiene su agenda de actividades propias, concursos de paellas, fiestas para los niños, música en la calle...

P: ¿Por qué las fiestas de las Fallas son sólo las fiestas de algunas partes de la Comunidad Valenciana y no de todo el país?

R: Sí, es tradicionalmente valenciana. En Castellón hay otra fiesta, similar en algunas cosas y en Alicante pasa lo mismo. No hay que olvidar que los emigrantes valencianos que fueron a Sudamérica (Argentina, Ecuador...) se llevaron con ellos el amor por las Fallas, y crearon allí comisiones falleras y cada año las celebran en sus nuevos países.

P: Actualmente, esta festividad se ha convertido en un atractivo turístico muy importante. Puede describir en cinco palabras tu ciudad en estos días de marzo para los que nunca han disfrutado en estas fiestas.

R: Tenemos los brazos abiertos para que conozcan nuestra cultura, gastronomía y alegría de nuestra ciudad, ¡es una fiesta de la que jamás podrá olvidarse!

“Lo que nos parece más importante es no perder la ilusión por las tradiciones. En una sociedad cada vez más individualista y sin raíces debido al continuo cambio y movimientos migratorios de las personas por los propios países y al extranjero. Es un modo de encontrar algo que sea tuyo, en una ciudad nueva, porque las Fallas son de todos”, comenta al final de esta entrevista Angeline.

CULTURA

Cine

Sirotište

Tamara Vesić – Belgrado – marzo de 2008

U filmu *Sirotište*, snimljenom po scenariju Serhija G. Sančesa, govori se o Lauri, ženi koja se sa svojom porodicom vraća u sirotište u kom je odrasla, sa namerom da otvori dom za decu sa specijalnim potrebama. Laurin mir počinje da narušava čudno ponašanje njenog sina, malog Simona. Niz čudnih okolnosti nateraće Lauru da rešenje potraži u dramatičnoj prošlosti kuće, koja je, dok je bila dete, bila njeno utočište.

Scenarista ovog filma se seća da je kao dete pokušavao da privuče pažnju svoje majke tako što je izmišljao nevidljivog prijatelja. Upravo se iz toga se i rodila ideja za kratkometražni film *Znam da si tu*, koja će se vrlo brzo razviti u pravi bioskopski hit pod nazivom *Sirotište*, u režiji Huana Antonija Bajone. Reditelj ovog filma kaže, da bismo svi morali da se zapitamo zbog čega se Laura vraća u kuću gde je odrasla. Po njegovim rečima, to je ključ ovog filma. Ovaj film je jedno putovanje kroz vreme, vraćanje, psihološka slika nekoga ko se drži prošlosti da bi pobeгаo od sadašnjosti.

Strah koji se opisuje u *Sirotištu* ne dolazi iz spoljnog sveta, niti iz poremećenog uma nekog psihopate, već se strah javlja u jednoj savršenoj porodici i neočekivano raste, preteći da uništi tu idealnu porodicu.

„ Bolje je da publika što manje zna o radnji ovog filma, jer će tako više uživati u filmu. On najviše govori o strahu od razdvajanja. Svi likovi u filmu žive sa tim strahom. Taj strah je materijalizovan u nešto živo i prisutno u kući, a to će san o idealnoj porodici pretvoriti u najgoru noćnu moru“, kaže Bajona.

Glavnu ulogu u ovom filmu igra poznata španska glumica Belen Rueda. Bajona je od prvog momenta shvatio da je Belen idealna za ulogu Laure.

„Belen može da bude vrlo ranjiva, ali u isto vreme sposobna da bude veoma jaka“, smatra reditelj ovog filma.

Belen o filmu i svojoj prvoj glavnoj ulozi kaže: „ Bila sam sama kod kuće dok sam čitala scenarij i zaista sam bila preplašena, ali nisam mogla da prestanem

da čitam do samog kraja. Priča te drži i konstantno te iznenađuje. Kada sam završila sa čitanjem, znala sam da moram da radim ovaj film“.

Laurinog supruga igra Fernando Kajo. Iako je Fernando do tada igrao samo sporedne uloge, briljirao je u ulozi Karlosa.

„ Scenarij *Sirotišta* me je potpuno ganuo. Dok sam ga čitao, shvatio sam da je prepun detalja, tragova i poruka koji čine da film dobije dubinu i tajnovitost. Svi likovi u filmu beže u prošlost da bi rešili probleme koji postoje u sadašnjosti. Ta prošlost je sirotište, kutija puna iznenađenja i tajni“, kaže Kajo.

Ostale uloge u filmu tumače Mabel Rivera, Gardine Čaplin, Monteserat Karulja, Andres Gertrudiks, Edgar Vivar, Karmen Lopes i mnogi drugi.

Film *Sirotište* učestvovao je na dodeli Gajinoh nagrada, a nagrade su dobili Bajona za najbolju režiju i Serhijo G. Sančez za najbolji scenarij.

Belen Rueda

Poznata španska glumica Belen Rueda rođena je u Madridu, kao drugo od troje dece. Otac joj je bio inženjer, a majka profesorka baleta. Kao mala bila je vrlo mirno dete i dobar đak. Od malena se bavila plesom, a sa trinaest godina dobija stipendiju da nastavi školovanje u Parizu. Nespremna da napusti svoju porodicu i prijatelje, Belen odbija tu ponudu. Arhitekturu, koja je u to vreme bila njena velika ljubav, Belen

upisuje u osamnaestoj godini. Godinu dana kasnije upoznaje Italijana Masima za koga se udaje, mada je taj brak potrajao samo dve godine. Nakon što se iz Italije vratila u Madrid, ova španska glumica bavi se prodajom nekretnina. Videvši da jedna modna agencija traži nova lica, počinje da radi kao voditelj vesti na jednoj televiziji. Ubrzo Belen odlučuje da se vrati u Alikante kod svoje porodice gde otvara Akademiju plesa. Časove baleta držala je sve dok je jedna modna agencija nije pozvala na kasting koji organizuje Tele 5. Posle uspešne audicije počinje svoj rad na toj televiziji. Njena prva emisija bila je „Noć VIP“ (*VIP Noche*), gde upoznaje reditelja Danijela Esihu u koga se zaljubljuje. Po drugi put Belen staje na „ludi kamen“ i u tom braku dobija tri ćerke. Nažalost, njihovo drugo dete umire kao beba zbog srčanih problema.

Par godina kasnije, Belen prelazi na televiziju Antena 3 gde radi kao voditelj emisija „Rulet sreće“ (*La ruleta de la fortuna*), „Dobio si“ (*Ta tocao*) i „Tu gde smo“ (*Sin ir mas lejos*). Posle kratkotrajnog rada na toj televiziji, Belen odlučuje da se vrati u Tele 5 gde debituje kao glumica u seriji „Porodični lekar“ (*Médico de familia*), u kojoj je igrala lik Klare Nadal. Njena naredna uloga bila je u seriji „Novinari“ (*Periodistas*) koja se prikazivala pune četiri godine.

Dve godine kasnije, Belen snima svoj prvi film „More u nama“ (*Mar adentro*) u režiji Alejandra Amenabara. Zahvaljujući toj ulozi, dobila je Gojinu nagradu za najbolju glumicu 2004. godine.

Publika u Srbiji Belen zna kao Lusiju iz serije „Seranovi“ (*Los Serrano*) koja se još uvek prikazuje u Španiji, ali nažalost bez Belen. Naime, ona je odlučila da napusti seriju i posveti se svojoj prvoj glavnoj ulozi na filmu. Reč je o bioskopskom hitu poznatom pod imenom „Sirotište“ (*El Orfanato*), reditelja Huana Antonia Bajone. Ovaj film je izabran od strane Španske akademije da predstavlja Španiju na dodeli Oskara. Iako nije uspeo da uđe u prvih pet finalista, ovaj film doživeo je veliki uspeh.

Kusturičin film o Maradoni

Ivana Palibrk – Belgrado – marzo de 2008

Školski primer fizičkog i moralnog sunovrata, osoba koja je uspela da dostigne oba ekstrema slavnog i bednog života, čovek koji je iluzijom slave uvučen u mračni svet droge i nesreće koja potom sledi, jedan od najboljih fudbalera svih vremena, kontraverzna ličnost Dijega Armada Maradone je savršena tema za reditelja kao što je Emir Kusturica. Poznat po filmovima o marginalcima, zakleti protivnik superheroja i neuništivih junaka nemilosrdno plasiranih od strane Holivuda, Kusturičino interesovanje za život čoveka koji je svakako osetio život na margini deluje kao logični splet događaja. Uzevši u obzir nesumnjivi šarm i harizmu koju Kusturica poseduje, činjenica da će jedan od najvažnijih dokumentaraca o Maradoni biti urađen upravo od strane našeg reditelja ne deluje neverovatno i začuđujuće. Kusturica, koji u listi svojih poznanika i saradnika skladišti imena kao što su nobelovac Gabrijel Garsija Markes (na osnovu čijeg romana *Jesen patrijarha*, Kusturica namerava da snimi film), Ugo Čaves, aktuelni predsednik Venecuele, poznati holivudski glumac Džoni Dep, sa kojim je snimio film *Arizona Dream* i mnogi drugi, najavljuje kompleksnu i intimnu priču o ikoni svetskog fudbala.

Sigurno je da nećemo biti u prilici da vidimo još jedan od onih dokumentaraca koji na Maradoninom primeru žele da iskažu životnu pouku mladim generacijama o prevrtljivosti i zamkama slave. Kusturica govori o predstavljanju tri strane Maradonine ličnosti koje je upoznao tokom snimanja: ličnosti fudbalskog trenera, politički nekorektnog građanina koji se bori protiv unitarne vlasti SAD i porodičnog čoveka. Ova tri kompleksna dela će zajedno biti predstavljena na kraju filma na stadionu u Meksiku, na kom je Dijego Maradona dao jedan od svojih najpoznatijih golova u utakmici protiv Engleske, na Svetskom kupu 1986. godine. Jedna od scena koja će se naći u filmu, vezana je upravo za taj događaj. Maradona je famozni gol dao nakon što je predriblao sedam fudbalera engleske reprezentacije, a u filmu će se umesto glava tih fudbalera naći likovi velikih svetskih moćnika Margaret Tačer, princa Čarlsa, Džordža Buša i jednog i drugog pape i svih onih koje je, po rečima Emira Kusturice, Maradona objektivno driblao i u životu. Film će biti sastavljen od sedam poglavlja, sedam smrtnih grehova, simbolično povezanih sa Maradoninim golom. Za sve one koji teže drugačijoj, inovativnoj, neholivudskoj i iskrenoj životnoj priči ovaj film će izvesno predstavljati svojevrsnu pikanteriju à la Kusturica. Biće to dokumentarac o argentinskom fudbaleru iz evropskog ugla, kontrast koji je sam po sebi odlična preporuka. Ako se tome dodaju i izjave reditelja da je tri puta odlazio da završi intervju sa Maradonom, ne bi li tako osigurao autentičnost i intimnu crtu svog filma, najavljeni dokumentarac će nesumnjivo biti nešto potpuno novo i do sada neviđeno.

Snimanje ovog dugometražnog dokumentarnog filma, čije se prikazivanje očekuje na filmskom festivalu u Kanu 2008. godine, završeno je u Argentini. Muziku za film radio je poznati muzičar Manu Chao, čiji je spot za pesmu *Rainin' in paradize* režirao Emir Kusturica.

Música

¡España con el baile chiqui chiqui – Chiqui a la Eurovisión!

Ivana Jovanović – Belgrado – marzo de 2008

Desde el 8 de Marzo, todo el mundo está bailando “Baila el chiqui chiqui” de Rodolfo Chiquilicuatre, que va a presentar a España en Eurovisión 2008, en Belgrado.

Todos hemos aprendido ya los cuatro pasos del famoso baile "el chiquichiqui". No sabemos si realmente lo bailarán en China, pero estamos seguros de que toda Europa lo baila. El baile ha llegado a ser tan popular que ha unido hasta (José Luis Rodríguez) Zapatero y (Mariano) Rajoy. Esta nueva macarena ya es conocida en todo el mundo. Se baila desde Argentina hasta Serbia...También es muy popular entre los famosos españoles, como Bardem, Alonso, Banderas, Almodóvar, Gasol... y podríamos decir que, al madrugar, ya no toman el café para despertarse, sino que ponen el chiquichiqui. A parte de todos los

miembros de familia de este argentino tan interesante, especialmente su mamá y abuela, el chiquiqui está arrasando en todas las escuelas, también las cárceles, tanto entre los *heavies* como entre los *frikis*...

Nos falta un poco más de un mes hasta la Eurovisión y si hay alguien que todavía no ha aprendido esos cuatro pasos, es la hora que lo haga. Aquí les ofrecemos las letras:

El chiqui chiqui mola mogollón
lo bailan en la China, también en Alcorcón
Dale chiqui chiqui a esa morenita
que el chiqui chiqui la pone muy tontita

Lo baila Rajoy, lo baila Hugo Chávez, lo baila Zapatero
Mi amor ya tu sabes
Lo bailan los brother, lo baila mis manos,
Lo baila mi mulata con la braga en la mano

Y el chiqui chiqui se baila así
1- el breikindans
2- el cruzaito
3- el maikelyason
4- el robocop

Baila el chiqui chiqui, baila el chiqui chiqui
Lo bailan los heavies también los frikis
Lo bailan en la cárcel lo bailan en la esucela
Lo baila mi Madre y también mi abuela

Lo canta el tigre-puma con su traje a rayas
y Juan Carlos le dice por qué no te callas
En el velatorio del padre Damián
pusieron chiqui chiqui y el muerto echó a bailar!
Bailar, bailar, bailar

Y el chiqui chiqui se baila así

1- el breikindans

2- el cruzaito

3- el maikelyason

4- el robocop

Perrea, perrea x3

Pero, claro, ¡nada sin esa guitarrita de juguete!

Rumba ke tumba

Ivana Vujnić – Belgrado – marzo de 2008

Kad krene priča o španskoj muzici nezaobilazna tema je duo Estopa. Mešavina rumbe i roka pokazala se kao uspešna i još od prvog pojavljivanja osvojila je publiku ali i kritičare. Od albuma do albuma dospevali su na vrhove muzičkih top lista i osvajali nagrade.

Sa uspehom je počelo, sa uspehom se i nastavlja. Posle dve godine pauze, objavili su novi album „Allenrok“ koji se, već u prvoj nedelji prodaje, probio na prvo mesto top lista i postao platinast. Kako sami navode, album predstavlja omaž mestu u kom su odrasli čije ime album i nosi – Cornellá, ali napisano unazad i sa slovom K. Ovo je i prvi album koji su braća Munjos sami producirali.

Dvanaest različitih osećanja smešteno je u dvanaest pesama. Zadržan je poznati zvuk Estope, ali ovog puta bogatiji za neke nove ritmove. Pored rumbe, popa, roka muzički spektar se širi na metal kao na primer u pesmi „Jugar al despiste“, igranje sa hip-hopom u „Rumba ke tumba“, bluz u „La matraca“, a prvi singl „Cuando amenece“ možda je i najbliži zvuku Estope na koju je publika navikla.

Literatura

Prvo nebo Hulija Kortasara

Ksenija Nikcevic – Belgrado – marzo de 2008

„...Školice se igraju kamenčićem koji treba gurati vrhom cipele. Oprema: Jedan pločnik, jedan kamenčić, jedna cipela i jedan lep crtež kredom, po mogućstvu u boji. Gore je Nebo, dole je Zemlja, veoma je teško stići kamičkom u Nebo, skoro uvek se pogrešno izračuna pa kamen iziđe iz crteža. Malo- po malo, međutim, stiže se potrebna veština u preskakanju raznih podeoka (postoje

spiralne školice, pravougaone školice, školice po slobodnom izboru koje se ne igraju tako često) pa se jednog dana nauči kako da se izađe iz Zemlje i da se kamičak uspenje do Neba ...”

Ovako izgleda poimanje stvarnosti u jednom o najpoznatijih dela argentinskog pisca, Hulija Kortasara (Julio Cortázar), koji po svom karakterističnom načinu pisanja koji razbija sva moguća pravila i norme spada u one pisce čiji nas simbolizam i pitanje egzistencijalizma prosto teraju da počnemo i sami u njima da učestvujemo. *Školice (Rayuela)* su pisane tako da se mogu čitati na razne načine, po redu ili po uputstvu i obuhvataju celokupno filozofsko iskustvo autora koji obrađuje širok dijapazon tema – ljubav, život, književnost, džez. Delo sadrži niz apсурdних epizoda, pokušaj autora da prodre malo dublje u suštinu romana, da pokaže da između pisca i čitaoca postoji uska veza, i da osim svakodnevnih rešenja postoje i ona nadrealna.

Kao što je Silvija Monros Stojaković rekla u jednom svom pogovoru “Argentina je zemlja u kojoj ima svega, samo čovek nema sebe”. Otuda valjda i želja stvaralaca sa ovog područja, u koje, ne zaboravimo, spadaju i Esteban Ečeverija (J. Esteban Echeverría), Esekijel Martines Estrada (Ezequiel Martínez Estrada), Hose Luis Borhes (José Luis Borges), Adolfo Bioj Kasares (Adolfo Bioy Casares) i mnogi drugi, da nam prenesu svoje mitsko iskustvo u susretu sa životom. Uvek je prisutna ta težnja da čovek prepozna sebe u drugima, da sopstveni život pretvori u potragu za samim sobom. Tako je glavni junak *Školica*- Orasio Oliveira, na neki način i sam Kortasar, koji se sa sobom suočava kroz razmišljanja o životu kao Moreli, i kroz željom da sazna drugu stranu sebe kao Traveler.

Ono što je možda najkarakterističnije za Kortasara je njegov jezik. Jezik koji je kriv za olako shvatanje reči, olako iskrivljavanje, sumnjivo pojednostavljivanje i jeftino nadomeštanje misli. Stojimo potpuno razoružani pred njegovim poigravanjem našim znanjem, pred pitanjem da li je to znanje sada, dok ovo čitamo, uopšte i bitno kada on može da radi sa nama, kao čitaocem, šta god hoće, da nas polako uvodi u zamku iz koje se nećemo lako izvući. Tako on potpuno remeti strukturu jezika da bi pokazao da je taj jezik konvencija isto kao što je i sama knjiga fikcija.

Ovaj roman zapravo počinje od 41. poglavlja, u kojem pokušava da se uspostavi most među glavnim junacima, a potom počinje da se račva unapred i unazad. To trčkanje od poglavlja do poglavlja je i fizički potraga kao što je i sve u romanu. *Školice* nam zapravo ništa ne objašnjavaju, one su jedno veliko poricanje, kao što je to simbolično predstavljeno u jednom od razgovora između Orasia i Travelera kada Orasio kaže: „Ni ja tebe ne mrzim, brajko, ali te raskrinkavam, a to je ono što ti kažeš- saterao sam uza zid.“ Ovde se ni ne pokušava dati formula za rešavanje čovekovih problema, čovek je sit objašnjenja i pravila, sam Kortasar kaže- *Školice* nam ne nude odgovore, već početni impuls da tražimo dalje.

Zanimljiva je činjenica da je samo delo u početnoj misli bilo namenjeno ljudima autorovog životnog veka, tj. ozbiljnijim kritičarima i filozofima, a što je čak za samog autora bio laskavi paradoks, najviše je bilo čitano i prihvaćeno od strane mladih ljudi, studenata. Jasno je, dakle, da se radi o jednom presudnom momentu u Kortasarovom stvaralaštvu kada se otvaraju nova pitanja i kada njegov stil postaje zapažen. Sve upućuje na to da su *Školice* daleko od pesimističnog romana, daleko od takozvanog antiromana (*antinovela*), kako su ga mnogi okarakterisali, one su u stvari tihi pogled u budućnost, probuđenu stvarnost i sadašnjicu kroz koju jedan Argentinac, ili jedan čovek mora da se kreće veoma oprezno. Ostaje na nama, koji i dalje uživamo u beskrajnim raspravama o životu, ljubavi, književnosti, mateu, džezu, ulicama Buenos Ajresa, Pariza, ili bilo kojoj drugoj vrsti umetnosti, da zaključimo:

„Nevolja je u tome što baš tada, kada gotovo niko drugi nije naučio da dovede kamičak do Neba, detinjstvu iznenada dolazi kraj i čovek zapada u romane, u nepodnošljivu teskobu, u spekulisanje o drugom Nebu do kojeg takođe treba naučiti kako da se stigne. I zbog toga što je izašao iz detinjstva [...] čovek zaboravlja da su mu za stizanje u Nebo potrebni, kao oprema, jedan kamičak i vrh cipele.“

Trabajos e investigaciones

Dalijevi kaprici

Marija Guduric – Belgrado – marzo de 2008

Već u adolescentskom periodu Dali je okarakterisan kao ekscentrik. Visok 172 cm, sa dugom kosom, kaputom, čarapama do kolena i kratkim pantalonama u stilu engleskih esteta s kraja 19. veka, privlačio je poglede školskih drugova sa Akademije San Fernando u Madridu, koju je pohađao od 1922. godine. Tamo je postao blizak prijatelj sa, između ostalima, Luisom Bunjuelom i Federikom Garsijom Lorkom. Prisnost sa Lorkom bila je prožeta snažnim elementima uzajamne strasti, ali je Dali bojažljivo odbio erotsku ponudu pesnika.

Na prestižnoj Međunarodnoj Izložbi Nadrealista u Londonu, Dali se na svom izlaganju pojavio odeven u ronilačko odelo. Izašao je sa štapom za bilijar, vodeći par ruskih vučjaka i sa otvorenom kacigom da bi mogao da diše. Prokomentarisao je: „Samo sam želeo da pokažem da sam uronio duboko u ljudske misli...“

Za film *Andaluzijski pas*, kratkometražni film od sedamnaest minuta, napisao je scenario. Ovo Dalijevo ostvarenje ostaće upamćeno po uvodnoj sceni simulacije sečenja očne jabučice žiletom.

Dali je, takođe, bio odgovoran i za kreiranje kolekcije nakita, koja se sastoji od ukupno trideset devet delova. Nakit je veoma komplikovane strukture i sadrži delove koje se zaista kreću. Najpoznatiji komad je *Kraljevsko srce*, koje je izrađeno od zlata i okruženo sa četrdeset šest rubina, četrdeset dva dijamanta i četiri smaragda, a napravljeno je tako da njegov centar „kuca“ kao pravo srce. „Bez publike, bez prisustva gledalaca, ovaj nakit ne bi upotpunio funkciju zbog koje je i nastao. Posmatrač je, tada, krajnji umetnik“, rekao je Dali o svom nesvakidašnjem delu. Ova kolekcija nalazi se u Dalijevom muzeju u Figeresu, gde je izložena kao stalna postavka.

Mnoge od njegovih izjava podržavale su Frankov režim, zbog čega mu je zamerala većina španskih umetnika. Dali, koji je inače bio katolik, skoro sigurno se obraćao komunistima i anarhistima koji su pobili sedam hiljada sveštenika i kaluđerica tokom Španskog građanskog rata, kada je čestitao Franku na „čišćenju Španije od destruktivnih snaga“. Slao mu je telegrame, „hvaleći ga za potpisivanje smrtnih kazni za političke zatvorenike.“ Čak je i upoznao Franka i naslikao portret njegove unuke. Nemoguće je utvrditi da li su njegove počasti Franku bile iskrene ili su samo bile još jedan od njegovih kaprica. Primer Dalijevog otvorenog nepokoravanja režimu je neprekidno hvaljenje Federika Garsije Lorke, čak i u godinama kada su Lorkina dela bila zabranjena.

Bio je imponantna prilika, uvek sa dugim ogrtačem, štapom, oholim izrazom i podignutim, uvijenim brkovima, poznata po rečima: "Svakog jutra kada se probudim, iskusim najviše zadovoljstvo – biti Salvador Dali." U jednoj emisiji, Dali se stalno obraćao sebi u trećem licu i rekao je zapanjenom voditelju: "Dali je besmrtni i neće umreti."

Međutim, jedna od njegovih najvećih kontroverzi bila je manekenka Amanda Lear, koju je upoznao u jednom francuskom noćnom klubu 1965. godine. Amanda je postala njegova štićenica i muza, što je i sama opisala u autobiografiji *Moj život sa Dalijem*. On je upravljao njenim uspešnim prelaskom u muzičke vode, učeći je samopredstavljanju i pomagavši joj da plasira misteriozne priče o njenom poreklu. Prema njenom tvđenju, ona i Dali bili su sjedinjeni u "duhovnom braku", a pretpostavljalo se da upravo Dali finansira Amandinu promenu pola.

Hirove čuvenog slikara možemo pronaći i u njegovim slikama. Dalijevi simboli puni su čudnih značenja. Na primer, mekani satovi u *Trajnosti memorije* inspirisani su Ajnštajnovom teorijom relativiteta. Ideja za ovu sliku rodila se dok je netremice gledao pihijasto parče sira tokom jednog vrelog avgustovskog dana. U *Narcisovoj metamorfozi* javlja se jaje, koje Dali povezuje sa prenatalnim i unutarmateričnim, te stoga ono simbolizuje nadu i ljubav. Različite životinje takođe imaju značajnu simboliku kod njega: mravi simbolizuju smrt, propadanje i ogromnu seksualnu želju; puž je povezan sa čovekovom glavom, zato što je video crva na biciklu ispred Frojdove kuće kada ga je prvi put upoznao; skakavci predstavljaju uništenje i rat.

Ovaj jedinstveni umetnik iza sebe je ostavio preko hiladu i petsto radova. Pored već pomenutih slika *Trajnost memorije* i *Narcisova metamorfoza*, među najpoznatijima su još i *Raspeće*, *Korpa s hlebom*, *Hitlerova Enigma*, *San izazvan letom pčele oko nara sekundu pre buđenja*. Salvador Dali obeležio je ceo 20. vek svojim delom i kontroverznom pojavom, što ga svrstava u najblistavije umetnike novog doba. Umro je 23. januara 1989. godine u svom rodnom gradu Figueresu.

Traducciones

Neobična razmena - Huan Hose Miljas

Snežana Matejić – Milena Ristović – Ana Milosavljević – Belgrado – marzo de 2008

Taj čovek je otišao sa svojim četvorogodišnjim sinom u jednu robnu kuću da bi video Tri Sveta Kralja, koji su imali postavljen kiosk pored odeljenja sa igračkama. Bilo je puno ljudi i radnici obezbeđenja su bili veoma zauzeti oko tolikih porodica koje su išle na to isto mesto. Čovek, koji je bio pomalo klaustrofobičan, je počeo da se oseća loše u tolikoj gužvi, tako da je, pošto je pola sata podnosio gušenje i guranje, odlučio da ode.

Kada je izašao na ulicu primetio je da dečak koga drži za ruku nije njegov. Dečak i on su se zbunjeno pogledali, iako nijedan od njih dvojice nije ništa rekao. Trenutna reakcija čoveka bila je da se vrati u gužvu i da nađe sina. Ali kada je pomislio da ga sigurno neće odmah naći, i da će morati da ide u policijsku stanicu da podnese prijavu, odlučio je da se ponaša kao da ništa nije primetio. Ući će normalno u kuću, sa dečakom pod ruku, i zvanično će njegova žena biti prva koja će primetiti zamenu. Verovao je da će ona biti ta koja će se pobrinuti za ceo mukotrpan proces oko povratka svog dečaka i vraćanja drugog.

Srećom, dečak nije pokazivao znake nelagodnosti. Poslušan, hodao je pored njega, kao da se i on plašio da će priznanje greške biti komplikovanije od njenog poricanja. Onda je čovek primetio da dečak i dalje drži u ruci pismo za Tri Sveta Kralja. Bilo mu je žao i potražio je poštansko sanduče, uveravajući ga da će na taj način pismo takođe stići na svoje odredište. Posle, da bi mu se odužio, pozvao ga je u jedan kafić na čokoladu sa uštipcima. Normalno je ušao u kuću i pozdravio svoju ženu, koja je gledala svoj omiljeni program na televiziji. Čovek je čekao da ona vrisne i da odmah pozove policiju, dok on lažira nesvesticu da ne bi morao da učestvuje u čitavoj zbrci koja bi bez sumnje nastala. Ali njegova žena je pogledala dečaka, i posle nekoliko sekundi sumnje, poljubila ga je i pitala da li je uspeo da vidi Tri Sveta Kralja.

- Ubacili smo pismo u sanduče.- odgovorio je dečak.

- Dobro, sigurno će im stići. – odgovorila je žena i nastavila da gleda svoju omiljenu televizijsku emisiju.

Izgleda da je i njoj više odgovaralo da se pravi kako ništa nije primetila kako bi izbegla mučne komplikacije koje bi usledile kada bi prihvatila grešku. Uostalom, ako bi reagovala u ovom trenutku, propustila bi kraj emisije. Čovek se zbunio, ali kako sada nije bilo druge, odveo je dečaka u sobu svog sina i ostavio ga tamo da se igra dok je sebi sipao viski ne bi li se opustio. Te noći je loše spavao, misleći kako će se dečak probuditi svakog trenutka dozivajući kroz suze svoje prave roditelje. Svaki put kada bi otvorio oči osluškivao bi disanje svoje žene da vidi da li je i ona uznemirena, ali nije primetio ništa neuobičajno. Što se tiče dečaka, odlično je spavao, bolje nego njegov pravi sin, koji se obično budio dva-tri puta u toku noći da bi tražio vodu. Tokom sledećih dana, koristeći trenutke kada bi ga kupao ili kada bi mu oblačio pižamu, potvrdio je da dečak nema nikakvu telesnu manu. Čudilo ga je da ljudi koji su odveli njegovog pravogsina nisu već prijavili grešku u novinama ili televiziji. Zaključio je da se takođe radi o jednom pomalo stidljivom paru koji ne voli da se uvaljuje u nevolje.

Dečak se dobro uklopio u novi dom, ne iznoseći ni u jednom trenutku komentare koji bi mogli ugroziti porodičnu sigurnost. U mnogim stvarima bio je bolji od pravog sina, jeo je a da nisu morali da mu pričaju priče i nije piškio u krevet. Čovek se povremeno prisećao, sa malo krivice, svog pravog deteta, ali brzo bi ga prolazilo pomišljajući da je verovatno odlično zbrinut od strane bračnog para iz srednjeg staleža, kao oni koje je video u redu za Tri Sveta Kralja, i brižljivo čuvan kao što to čine oni i njegova supruga sa detetom koje im je zapalo. Uostalom, jedino što je potrebno deci je posvetiti pažnju. Možda je i prestao da piški u krevet zbog promene sredine, što mu je ulivalo još veću količinu sigurnosti.

Tačno je da čovek u nekim situacijama sumnjao u sebe, ali sve je išlo tako dobro, sve je bilo tako prirodno, da se ponekad činilo nemogućim da je stvarno zamenio dete. Sa ovim se bolje slagao nego sa pravim, koje je majka razmazila i koje je bilo jako hirovito. Novo dete je bilo poslušno u svemu, i retko bi se rasplakalo kad mu ne bi dali da gleda televiziju ili bi ga rano poslali u krevet. Zapravo, zavoleo ga je. Jednog dana, posle Bogojavljenja, odveo ga je u bioskop. Prikazivao se crtani film i bilo je više dece nego u najvećem vrtiću. Desilo se da je, neznajući kako, pošto je izišao iz bioskopa, za ruku držao svog pravog sina. Sigurno su deca videla svoje prave roditelje i sama se zamenila. Niko od njih ništa nije rekao. Kad su stigli kući, i majka, koja je gledala televiziju, napravila se da ništa ne primećuje. Prvih par dana sve je bilo uredu, ali je mali ubrzo počeo ponovo da piški u krevet i da ispušta gasove za vreme jela. Otac, da bi se utešio, sa nostalgijom se sećao drugog deteta i svakog vikenda je svog sina vodio na mesta gde ima gužve, sa skrivenom nadom, da će se nova greška ponovo dogoditi.

Fuente: <http://www.telepolis.com/cgi-bin/web/DISTRITODOCVIEW?url=/1457/doc/Relatosconocidos/Intercambiomillas.htm>

El cuento sobre la carroza de Luna – Filip David

Darko Miletić – Belgrado – marzo de 2008

A medida que el tiempo pasaba, ha sido cada vez más propenso a reírse de las cosas vividas. Si entre amigos se comenzara a hablar sobre la imagen mágica que suele aparecer por el cielo despejado en las noches de plenilunio, él sería primero a hacer un gesto de mano despectivo, aunque algo en el fondo del alma le decía que no se burlara de lo que en su época le había horrorizado tanto. “¿La carroza de Luna? No es más que una ilusión que se aparece al viajero cansado. Un espejismo. Verán, vi la carroza esa, estuve delante de ella así como estoy ahora delante de ustedes, señores míos, ¿y qué? ¿Acaso no sigo vivo?” Reía; a los que lo escucharon les pareció que en esa risa había algo de la tensión histérica.

Una noche de verano, cuando en el cuarto reinaba un bochorno insoportable, salió al jardín. Se quedó parado debajo de un árbol viendo por el ramaje el cielo lleno de estrellas. No hubo ninguna razón para temer, pero, de repente, se arrepentió de haber salido del cuarto. Una intranquilidad inexplicable se apoderaba de él.

Una luz pálida de Luna cubría los árboles y jardín como una telaraña suave. Reinaba un silencio tan profundo por todas partes que tenía miedo hasta de su propio hálito. De súbito,

arriba, debajo de la Luna, se desplegó una sombra que en un pispás había cubierto una parte del cielo. Espantado, cerró los ojos, y cuando los abrió de nuevo, a unos pasos de él estaba la carroza negra, y en la delantera estaba sentado el temeroso cochero. La carroza se había parado tan cerca de Coen, que podía tocar con sus propias manos sus grandes ruedas.

La puerta de la carroza se abrió. Entonces, el fantasma dentro de la carroza se movió; un rayo brillante esclareció su cara; era la mujer en la cuya casa se hospedaba. Ella le tendió las manos y le invitó a entrar.

DUDAS LINGÜÍSTICAS

FRASES BIEN HECHAS

La expresión *dormir como un lirón* significa “dormir profundamente”. Tiene su origen en el mundo animal, en concreto a partir de los lirones, mamíferos roedores que sólo duermen en el invierno pero a las que se adjudica el calificativo de *dormilones* en comparación con los demás animales. Veamos el ejemplo:

Está dormido como un lirón; es mejor que lo dejemos descansar y volvamos más tarde.

LOS ESTUDIANTES PREGUNTAN

Esperamos sus preguntas. Nos las pueden enviar al revista.asohisp@gmail.com.

Agradecimientos

Agradezco a mis colaboradores, miembros de la Sección de Periodismo, que hicieron un gran trabajo y que ahora está delante de ustedes. También quiero agradecer a la presidenta de la Asociación y a los coordinadores de las demás Secciones por el apoyo que me han dado.

Darko Miletić,
Redactor jefe de la Revista